

OBETY A UTRPENIA A. K. EMMERICHOVEJ

ZA CIRKEV,
OBRÁTENIE HRIEŠNIKOV
A UMIERAJÚCICH

OBETY
A UTRPENIA
A. K. EMMERICHOVEJ

KARL ERHARD SCHMÖGER (ED.)

OBETY A UTRPENIA A. K. EMMERICHOVEJ

ZA CIRKEV,
OBRÁTENIE HRIEŠNIKOV
A UMIERAJÚCICH

Vydal: © Zachej.sk, 2020

Preklad: © Silvia Koscelanská-Hajdučeková

Grafika: © Bookwork.sk

Jazyková korektúra: Zuzana Hašková

Nihil obstat: Prof. ThDr. Cyril Hišem, PhD.

Imprimatur: Mons. Bernard Bober, arcibiskup –
metropolita, ABÚ Košice – Prot. č. 307/20, 17. 4. 2020

Biblické citáty sú uvedené podľa oficiálneho katolíckeho
prekladu Svätého písma (SSV, 2016).

ISBN: 978-80-8211-191-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa
nesmie reprodukovať v akejkoľvek podobe alebo akýmkoľ-
vek spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami alebo
iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

1.

Pápež Pius VII.

Posledných päť rokov pontifikátu pápeža Pia VII. bolo preňho dobou skúšky nemenej trpkkej ako jeho zajatie v rukách Napoleonových katov, počas ktorého musel dlhodobo znášať väzenie, okovy a týranie.

Áno, ak možno tak súdiť o jeho neskorších súzeniach, bezpochyby bolo jeho šľachetnému srdcu ľahšie, keď stál pred mocným dobyvateľom bez obrany a ochrany a s obdivuhodnou dôstojnosťou a duševnou veľkosťou čelil najkrikľavejším krivdám svojho spupného utláčateľa, ako keď po svojom oslobodení uvidel Svätý stolec opradený spleťou klamu, zrady a ľsti zosnovaných preto, aby mu bolo zabránené splniť povinnosť svojho zvrchovaného pastierskeho úradu pre Katolícku cirkev v nemeckých krajoch.

V oboch obdobiach jeho pontifikátu, ktoré neboli chudobné na starosti a utrpenie, bola Anna Katarína asi najznamenitejšou zo skrytých nádob určených na to, aby Boh poslal pomoc hlave Cirkvi a zasiahol proti jeho odporcom.

Ako sa neskôr modlila Mária z Mörlu a bojovala za Gregora XVI. a Pia IX. a ako v dobách zvláštnych bied a nebezpečenstva pre Cirkev boli jej utrpenia v nebvávalej miere vystupňované, podobne bola Anna Katarína po celý pontifikát Pia VII. verným obrazom jeruzalemskej obce z apoštolských dôb, ktorá bez prestania vysielala svoje modlitby za Petra, pokým bol v Herodesovom zajatí (porov. Sk 12, 5).

Možno nemohla vyrozprávať Pútnikovi všetko, ale čítatelia, ktorí poznajú jednotlivé nitky pradena, budú práve tak presvedčení o pravdivosti všetkého, čo táto omilostená duša videla, ako budú prekvapení veľkosťou jej úlohy.

15. november 1819

„Musela som ísť do Ríma. Videla som, že pápež priveľmi ustupuje v dôležitom vyjednávaní s inovercami.

V Ríme je čierny človečik, ktorý pochlebovaním a sľubmi dokáže mnoho vydrankať. Skrýva sa za kardinálov a pápež, dúfajúc, že niečo dosiahne, privolil k čomusi, čo sa neskôr zneužije na škodu Cirkvi. Videla som to v podobe zmlúv a vystavených listín.

Potom som uzrela človečika, ako sa pyšne vychvaľoval svojím stúpencom: ‚Už to mám! Teraz sa ukáže, kam sa podela tá skala, na ktorej je vraj postavená učená Cirkev!‘ Ale chválil sa predčasne.

Moje ďalšie kroky viedli k pápežovi. Kľačal na kolenách a modlil sa, zatiaľ čo ja som stála nad ním. Bolo to zvláštne. S veľkým zápalom som mu hovorila, čo mi bolo prikázané, až sa zdalo, ako keby medzi nami jestvovalo spojenie, hoci so mnou nehovoril. Ale zrazu som videla, ako vstal a zazvonil. Zavolať si kardinála a nariaďil mu, aby vypracoval odvolanie toho, v čom bol príliš povolný.

Kardinála to prekvapilo a pýtal sa, odkiaľ sa uňho tento názor vzal. Pápež povedal, že mu neodpovie, nech sa ďalej nepýta a vykoná jeho rozkaz, ktorý neodvolá. Kardinál odišiel zarazený.

V Ríme som ešte videla mnoho zbožných ľudí, ktorí boli pre sprisahanie onoho čiernokabátnika veľmi zarmútení. Mal vzhľad Žida.

Potom som už musela ísť do Münsteru ku generálnemu vikárovi. Sedel za stolom a čítal knihu. Mala som mu odkázať, že prikrstou veľa pokazí, aby sa vo svojom stáde viac ujímal každej ovečky zvlášť a nezatváral tak často dvere pred tými, ktorí ho potrebujú. Vyzeralo to, ako keby sa vo svojej knihe dočítal niečo, čo mu tieto myšlienky vnuкло – cítil nespokojnosť sám so sebou.

Zašla som aj k Overbergovi. Zotrvával v pokoji, utešoval rozličné staré ženy a panny a naďalej sa potichu modlil.“

12. január 1820

„Môj Vodca mi prikázal, aby som išla k pápežovi a v modlitbe mu dodala odhodlanie. Vraj mi povie všetko, čo mám konať.

Prišla som do Ríma. Je to podivuhodné, prechádzam stejnami a stojím kdesi na povale v kútiku a pozerám sa na ľudí dolu. Keď si na to spomínam cez deň, pripadá mi to veľmi zvláštne. Takto prítomná bývam často aj inde medzi ľuďmi.

Ale bolo mi nakázané cez modlitbu povedať pápežovi, aby sa znova pozbieral, lebo z toho, čo sa teraz tak ľstivo prejednáva, vzídu veľké veci, aby si častejšie bral pálium, z ktorého načerpá väčšiu silu a milosti Ducha Svätého. Tento plášťik je čosi podobné ako oná doska s drahými kameňmi, ktorú si bral starozákonný veľkňaz, kedykoľvek prorokoval. Teraz sa usudzuje, že si pápež môže vziať pálium iba v určitých dňoch, potreba však nestrpí odklad.

Tiež je nutné, aby častejšie zvolával slávnostné zhromaždenie kardinálov. Tieto jednanja koná príliš potichu a po domácky, a preto býva často oklamáný. Nepriatelia do-tierajú čoraz zradnejšie.

Trúsia sa reči, že vraj protestanti budú zasahovať aj do správy katolíckeho duchovenstva. Bolo mi uložené povedať mu, aby tri dni vrúcne prosil o Ducha Svätého a potom že urobí, čo bude správne. Mnohí z jeho okolia sú ničomníci, tých ale nech verejne zahanbí, azda sa polepšia.“

13. január 1820

„Zasa som bola v Ríme u pápeža. Nie je ešte pevne rozhodnutý, že nič nepodpíše. Ale druhí znova začnú, a to ešte pre-fíkanejšie. Opäť som videla činnosť podliezavého, ľstivého čierneho človečika. Zbavujú sa tak často vecí, ktoré zasa nevyhnutne musia mať.“

Ale jej modlitba za Svätého Otca bola sprevádzaná takým utrpením, že v denníku Pútnik píše: „Je veľmi statočná a ako-by očakávala, že sa od nej bude vyžadovať pomoc, nejaký čin, ktorý jej prinesie veľkú radosť. Hovorí, že vidí prichádzať dve, tri blažené mníšky, a hneď potom sa začnú tie isté utrpenia, ktoré musela znášať už pred týždňom. Znenazdania sa nasky-tol zvláštny pohľad: akoby jej boli cudzou, neviditeľnou silou zdvihnuté ruky a krížom naťahované povrazmi, rovnako aj nohy, pričom má celé telo také napnuté, až si myslíš, že sa roz-trhne. Nohy sa trasú od bolesti a veľmi rýchlo sa chvejú, iste aj vyššie od črievic; škripe zubami a pridusene chrčí.“

Takto bola niekoľkokrát a vždy s väčšou silou natiahnutá na škripec. Praskali jej všetky kosti a hrud' sa, akoby zmera-

vená, vypla dopredu, keď sa ramená pritlačili k chrbtu, a už vôbec neťažila, bola ako keby zo stočenej lepenky. Všetky svaly mala tvrdé a nehybne napäté. Bolo zrejmé, že tento stav nastal bez jej pričinenia, že bol spôsobený násilne. Jej telo konalo všetky pohyby človeka vystretého na kríži. Toto trvalo asi desať minút, než bolo možné sňať jej ruky.

Vtedy sa celá zrútila a vo videní začala rozprávať, že nejakí traja muži, ktorých nepozná, ju povrazmi priviazali na kríž. Potom videla veľký zástup duší, ako po rebríku vystupujú z očistca a ďakujú jej. Následne ešte cítila, že ďalší ju bičujú a karhajú výčitkami.

Po kratučkej prestávke boli jej ruky zasa znenazdajky vyťahnuté a znovu sa opakovali muky ako predtým. Aj teraz po desiatich minútach pominuli. Z čela sa jej rinul pot.

Potom naliehavo prosila Pútnika, aby jej vrátil späť do kĺbov vyvrátené nohy a ruky. Pútnik jej ich napravil, podal jej do rúk relikviu a nato nimi mohla zasa pohnúť. Tento boj podstúpila za tých, ktorí zomreli tejto noci a boli zle pripravení, a za tých, ktorí nemohli prijať sväté sviatosti. Videla asi päťdesiat umierajúcich, z väčšej časti to boli mladí ľudia alebo kňazi; deti sa pri takýchto službách nikdy neukážu. Tejto skupine tak či onak pomohla. Povedala, že ešte raz bude musieť trpieť, a to za Cirkev.

A naozaj, ešte toho dňa ju také isté bolesti zachvátili po tretíkrát. Spovedník jej poskytol duchovnú pomoc vkladáním rúk a modlitbou, vďaka čomu sa jej viditeľne uľavilo. Rýchlo ustal i silný studený pot, ale aj keď sa spamätala, nemohla hovoriť, pretože špička jazyka jej zapadla do hrdla a uviazla tam. Po spovedníkovom požehnaní zasa bola schopná rozprávať

a prosila, aby jej vrátil späť do kĺbov ruky i nohy. Požehnal ich v mene Ježiša a cítila, že jej to pomohlo. Bola omámená nekonečnou slabosťou, než aby bola veselá, ako ten, kto unavený na smrť vykoná síce dobrý skutok, ale vchádzajúc do cieľa klesá. Potom ešte hovorila s dôverou dieťaťa: „Čaká ma ešte jedna ťažká noc a budem osamotená. Ak bude ku mne chcieť prísť nejaká duša, pekne jej poďakujem. Ak nie, neostáva mi iné, než aby som sa uspokojila.“

15. januára ráno ju Pútnik zastihol úplne dolámanú. Celú noc a ešte aj teraz sa jej chveli všetky údy, plné bolesti od hrozného mučenia. Rozprávala: „Už včera ráno jej Vodca ohlásil toto utrpenie na tretiu hodinu popoludní, ale vyprosila si odklad až do zotmenia. Správa sa pri tom útrpne a ničomu sa nebráni, môže sa s ňou diať, čo chce. Sama nepohne ani prstom.“

Vraj boli traja, ktorí ju tak násilne natiahli na kríž a bičmi aj metlami zbili do krvava, ale nevie, kto to bol. Vždy predvída ťažkosť, za ktorú trpí, a potom má veľkú túžbu pomôcť a trpieť.

Dnes v noci videla, že pápež k ničomu neprivolí. Nepodpíše zlé a zákerné návrhy, nech by z toho vzišlo čokoľvek.

Všetkých biskupov vidí tvrdo spať. Ale uzrela prichádzať aj nového pápeža, asi tak štyridsiatnika, ktorý bude na všetko dohliadať prísnejšie. Uvidela ho v diaľke, v meste ležiacom kdesi na juh od Ríma. Nebol síce odetý v mníšskom habite, ale predsa mal na hrudi zavesený kríž ako dajaký rádový odznak.

Stav Cirkvi je vraj žalostný, jej nepriatelia veľmi prefíkaní a prehnaní, zatiaľ čo duchovní pre svoju pohodlnosť a strach

neužívajú moc, ktorú majú od Boha. Uvidela niekoľkých, z ktorých sa každý túži stať pápežom, ale nestane sa ním.

Ležala na hrebeni akejsi hory, odkiaľ videla všetko svoje mučenie, oproti nej sa vypínala Hora Prorokov. Po dnešnej noci pociťuje zarezávanie povrazov zvlášť bolestne.

„Jednu chvíľu som mala okolo tela ovinutý povraz, a keď som potom spadla, povraz ma veľmi škrtil. Cítim sa, ako keby všetky moje žily i nervy boli potrhané. Týchto múk za blížnych sa mi dostávalo až po birmovaní, predtým som sa trápila len sama. Všetky moje zvláštne príhody a choroby boli také, zvlášť v kláštore.“

22. január 1820

„Prišla som do mesta za Frankfurtom naproti vode, vo vinárskom kraji. Tam som v jednom kostole uvidela hrozný neporiadok a zlých kňazov. Mala som tam utešiť starého kňaza, ktorého obžalovali u biskupa jeho zlí kapláni, pretože ich s dvoma kostolníkmi vyhnal zo spovednice a z kostola, kde po celú noc popíjali. Bol z toho veľký hurhaj. Starý kňaz slúžil svätú omšu, okrem nej sa žiadna iná bohoslužba nekonala. A teraz je obžalovaný a nikto mu nepomôže, jedine Boh.“

2.

Mária Rotonda a protestantská kaplnka na vyslanectve v Ríme

13. máj 1820

„Túto noc som sa od jedenástej do tretej hodiny rannej dívala na naozaj zvláštny výjav o dvoch kostoloch a dvoch pápežoch a veľkom množstve starých i nových úkazov. Čo z toho ešte viem, poviem, ako najlepšie dokážem.

Prišiel môj anjel strážny a hovoril mi, že vraj musím ísť do Ríma k pápežovi s dvomi vecami. Už ani neviem s akými, a možno je to vôľa Božia, aby som úplne zabudla.

Vravela som mu, ako by som sa mohla vydať na takú ďalekú cestu, keď som taká chorá. Ale počujúc, že tam dôjdem dobre, aby som sa neobávala, nerobila som si dlho starosti.

Predo mnou stál zvláštny voz, celkom plochý a krehký, na dvoch kolesách. Spodok bol červený a okolo mal červenú obrubu. Kone som nevidela, a zatiaľ čo ma zľahka nakladali na voz, zazrela som žiariace, ako sneh biele dieťa, ktoré zboku ku mne vyhuplo a sadlo si mi na kolená. Toto dieťa mi pripomínalo zelené dieťa trpezlivosti, bolo neobvyčajne lúbezné a sladké, priehľadné od hlavy po päty a na voze ma malo tešiť a opatrovať.

Voz bol taký tenký a hladký, až som myslela, že z neho sklŕnem. Hnal sa ticho aj bez koní, iba vpredu som videla kráčať trblietavého muža. Cesta, hoci sme prešli mnoho krajín a hôr a aj cez veľkú vodu, netrvala dlho.

Keď sme zastali, vedela som, že sme v Ríme, a navštívila som pápeža. Už neviem, či sa modlil alebo spal. Bolo mi nakázané, aby som mu povedala či dala dve veci, a tiež som sa dozvedela, že tam budem musieť prísť ešte raz, aby som mu ohlásila tretiu vec. Potom sa mi dostalo zvláštneho videnia.

Znenazdania som uvidela Rím, aký bol za dávnych dôb, a uzrela som pápeža menom Bonifác (IV.) a cisára, ktorého meno už neviem (Phokas). Mesto som sotva spoznávala, všetko bolo zmenené, aj bohoslužby, videla som len, že boli katolícke. Tiež som uzrela veľkú okrúhlu budovu s kopulou. Bol to pohanský chrám plný krásnych modiel; nemal okná, ale navrchu, vo vydutom strope, bol otvor a na ňom príklop, ktorým sa pri zlom počasí otvor zatváral.

Zdalo sa, že v chráme sa zhromaždili všetky modly z celého sveta. Zobrazené boli v rozličných polohách a niektoré z nich vyzerali pekne, ale našli sa tam aj naozaj zvláštne obrazy bohov. Videla som napríklad, že uctievali husi.

Stredom pohanského chrámu sa dvíhalo vysokánske lešenie, zužujúce sa ako pyramída, od hora až po spodok obvešané obrazmi. V chráme sa nekonali bohoslužby, ale všetko bolo ešte zachovalé.

Videla som, že pápež Bonifác vyslal k cisárovi poslov, aby si ten chrám vyžiadal, že ho premení na kostol. Jasne som počula cisárovo prehlásenie, aby pápež nehýbal modlami

a vztýčil tam kríž, že on sám sa postará, aby tam bola krížu vzdávaná najväčšia pocta. Tento návrh mi pripadal nie natoľko zlomyseľný, ako skôr detinský.

Potom som sa dívala na návrat vyslancov. Bonifác uvažoval, ako by aspoň čiastočne vyhovel cisárovej vôli. Zatiaľ čo premýšľal, uvidela som zbožného, jednoduchého kňaza v modlitbách pred krížom. Bol odetý v dlhom širokom rúchu, vzadu s akousi vlečkou. Po jeho boku som uzrela anjelské zjavenie aj to, ako vstal, bez meškania sa odobral k Bonifácovi a povedal mu, aby v žiadnom prípade neprišúpil na cisárovu žiadosť.

Nato k cisárovi odcestoval vyslanec a on nakoniec povolil, aby boli modly z chrámu odstránené. Jeho ľudia mnohé z nich odviezli do cisárovho mesta, ale ešte veľa ich zostalo v Ríme.

Celý chrám, od hora až dolu, bol následne vysvätený v prítomnosti Panny Márie a svätých mučeníkov. Oltár nestál uprostred, ale pri stene.

Do kostola priviezli viac než tridsať vozov posvätných ostatkov. Veľa ich bolo zamurovaných do stien, iné bolo vidieť v guľatých výklenkoch vyhlbených v stenách a chránených akýmsi sklom. Keď som tento výjav preskúmala do najmenších podrobností, zazrela som terajšieho pápeža a ako sa v jeho období zbudoval iný tmavý kostol. Bolo to vo veľkom starom dome podobnom radnici – pred domom tiež stáli stĺpy. V tom kostole som si nevšimla žiadny oltár ani sviatosti. Bolo v ňom len niekoľko lavíc a v strede akési pódium, kde sa kázalo a spievalo, nič viac. Prišlo sem veľmi málo ľudí, ale uvidela som jednu zvláštnu vec. Každý si zo

záňadria vybral iného bôžika, postavil ho pred seba a klaňal sa mu. Zdalo sa, akoby si každý vyťahoval svoj názor, svoju vášeň v podobe čierneho obláčika, a hneď, ako boli vonku, vzali na seba určitú tvárnosť. Všetko to boli figúrky, aké som zahliadla zavesené v náhrdelníku nepravkej nevesty v svadobnom dome – rozličné podoby ľudí a zvierat.

Bôžik jedného z nich mal kučeravé vlasy i fúzy, velikánske brucho, naťahoval početné ramená a všetko by bol zobjímal a zhltnal. Bôžik iného sa zasa krčil a hrbil, ďalší mal obyčajný drevený obušok, na ktorý strnulo pozeral, tretí mal nejaké škaredé zviera, štvrtý dlhú tyč...

Najčudnejšie bolo, že všetky tieto modly zaberali celý priestor a že kostol bol preplnený modlami, aj keď tam bolo aj niekoľko ľudí a mali len málo miesta. Keď skončili svoju pobožnosť, každému zasa jeho bôžik zaliezol do záňadria. Ale celý dom bol tmavý a čierny a všetko, čo sa v ňom dialo, bola iba samá tma.

Teraz som mala poznať, ako sa podobal a ako sa líšil onen pápež od terajšieho pápeža a onen chrám od tohto kostola. Je mi ľúto, že som zabudla čísla, lebo aj ony mi ukázali, ako bol onen pápež slabý počtom a podporou, ale silný vôľou, pretože zvrhol toľko bohov (bolo udané číslom koľko) a spojil mnoho pobožností v jedinú, a ako naproti tomu terajší pápež je silnejší počtom a slabý vôľou, lebo dovolil zriadenie nepravého kostola. Dopustil, aby jediný pravý Boh sa rozdelil v toľko bohov a aby sa jediná pravá pobožnosť rozdelila v toľko falošných pobožností.

Tiež mi bolo zjavené, že pohania v prvom chráme sa vlastne pokorne klaňali iným bohom než sami sebe a že by

vo všetkej prostote radi prijali jediného Boha a Najsvätejšiu Trojicu a ich pobožnosť by bola lepšia než pobožnosť týchto ľudí, ktorí sa v tisíckach modiel klaňali sami sebe a medzi týmito modlami nedopriali ani trochu priestoru Pánu Bohu.

Všetko som to mala vyjadrené v číslach a videla som, že zatiaľ čo sa tam zhromažďovalo, tu sa rozhadzovalo, a výjav nakoniec vyznel rozhodne v prospech tamtých.

Mala som možnosť nahliadnuť, aké veľmi zlé ovocie vziđe z tohto kostola, ktorý sa vzmáhal a do mesta sa z neho poberalo množstvo kacírov všetkých stavov.¹ Uzrela som, ako vzrastá vlašnosť tamojších duchovných a stále viac a viac sa šíri temnota.

Teraz sa videnie rozširovalo na všetky strany. Bola som svedkom, že katolícke obce sú všade utláčané, skľučované, stiesňované a rušené. Veľa kostolov bolo zavretých a prichádzalo veľké trápenie, vojny a prelievanie krvi.

¹ 17. november 1822. „Videla som v čiernom kostole čosi veľmi smiešne. Jeden z patrónov sa usiloval o veľkolepé predstavenie, preto odkázal predikantovi, že mu na kazateľňu oblečie bielu kamžu. A prišiel predikant, krásny, vysoký muž, s veľmi pekným golierom pod bradou, a odetý do bielej kamže mal ísť na kazateľňu. A pomyslela som si – patrón hodí na vodu ťažký klát a voda vyšplechne dovysoka. Ale bolo to inak. Predikant tam sedel rozložený v bielej kamži a ľudia čakali a čakali, ale on ani muk. A keď sa naňho lepšie pozreli, nemal hlavu a v bielej kamži nebolo nič, iba natlačená handra. Mnohí z okolostojacich sa smiali, iní nadávali a patrón sa rozčertil.“

Uvidela som násilne zaútočiť divoký počerný ľud, ale netrvalo to dlho. Znovu sa vrátil ten výjav, ako tajná sekta premyslene búrala Svätopeterský chrám a tiež ako bol ten kostol zrúcaný búrkami. Ale zároveň s tým som uzrela, že v najväčšej biede bola záchrana nablízku.

Presvätá Panna sa zasa vzniesla nad kostol a rozťahla nad ním svoj plášť. Pri tomto nazeraní som nevidela terajšieho pápeža, ale jedného z jeho nástupcov. Bol mierny a veľmi vážny, dokázal si získať kňazov a odpúdiť od seba zlých. Všetko sa obnovovalo a kostol vyrastal až do nebies. Popritom som zbadala onoho z dvanástich apoštolov, ktorého nedávno chcela neviestka.

Bol to veľmi rozsiahly výjav a znovu sa v ňom opakovalo všetko, čo som o osude Cirkvi videla v skorších výjavoch.

Pri akejsi príležitosti som tiež uzrela, ako generálny vikár kládol odpor pre Cirkev, čo mu dodalo veľkého lesku, ale v iných veciach pochybil. Dozvedela som sa, že ešte raz bude treba ísť k pápežovi. Nemôžem udať dobu, kedy sa to všetko stane.“

3.

Nový kostol pod vplyvom duchov z planét

12. september 1820

„Videla som stavať čudný, nezmyselný kostol. V chóre boli tri oddelenia, jedno vždy o niekoľko stupňov vyššie než druhé. Pod nimi bola tmavá pivnica naplnená hmlou.

Videla som, že na prvé oddelenie pritiahli kreslo, na druhé misu s vodou a na najvyššom stál stôl. Žiadneho anjela som pri stavbe neuzrela, ale najväčší hnevníci z rozličných duchov z planét prinášali do pivnice všelijaké veci a odtiaľ zasa všetko vynášali hore človečikovia odetí v duchovných pláštikoch. Do tohto kostola nič neprišlo zhora, všetko prichádzalo zo zeme a z tmy a duchovia z planét to do neho vsadzovali. Iba vode, ako sa zdalo, sa dostalo nejakého posvätenia.

Dobre som si všimla, že v tomto kostole sa nahromadilo nesmierne množstvo náradia. Mnoho ľudí, dokonca i deti, mali najrozmanitejšie nástroje, aby čosi urobili alebo vytvorili, ale všetko bolo temné, postavené na hlavu a bez života, nebolo to nič iné než rozdeľovanie a rozpadávanie.

V blízkosti som zazrela iný kostol, svetlý, so všetkými milosťami zhora, na ktorý vystupovali a zostupovali anjeli. Zbadala som v kostole život a vzrast, ale i vlažnosť a mrha-

nie. A predsa oproti druhému kostolu, ktorý bol ako truhlica plná neživých nariadení, bol ako strom prekypujúci životom. Tento bol ako vták, ktorý sa vznáša, ale tamten bol ako papierový drak na dlhom povrázku, s dlhým chvostom z papierových ústrižkov, čo sa váľa po strnisku namiesto toho, aby lietal.

Videla som, že mnohé z oných nástrojov, napríklad pilníky, boli v novom kostole pripravené na záhubu tohto živého kostola. Každý tam privliekol niečo iné – palice, metly, striekačky, obušky, bábiky, zrkadlá. Mali trúbky, malé rohy, mechy a rozličné veci všetkých tvarov a podôb.

Dole v pivnici (v sakristii) miesili chlieb, ale nevydaril sa, cesto nevykyslo. Tiež som videla človečikov v pláštikoch, ako pred stupne, na ktorých stálo pódium, naznášali drevo a zakladali oheň, dúchali a fúkali, čo im sily stačili, ale bol z toho iba samý čmud a dym. Potom hore prerazili otvor a nasadili rúru, ale dym nie a nie vystúpiť, celý kostol sa zadymil a bolo tam na zadusenie.

Iní trúbili na malé rohy, robili taký rámus, že mali oči plné slz, ale všetok dym zostával na zemi, vsakoval do zeme a všetko bolo mŕtve a dielom ľudských rúk, dielom človeka.

Toto je skutočne nová móda, cirkev zlátaná biednym človekom, ako nová nekatolícka cirkev v Ríme, ktorá tiež patrí k takýmto.“

12. november 1820

„Cestovala som studeným hmlistým krajom a prišla som do veľkého mesta. Tam som zasa uvidela rozostavaný podivný veľký kostol a v ňom vôbec nič posvätné, práve na-